

slag, han forelagte, deri var ganske rigtig indeholdt en Skarpesse af Forordningen af 1799. I Henseende til denne Paragraph maa jeg erindre, at netop ved den vil det mislige Forhold mellem Rigsdagstidenden og Presseloven ogsaa lettelig komme ret klart frem, thi i Rigsdagstidenden kan jo meget let komme til at staae Noget om Magter, som kalde sig venstrelige, og som ogsaa have affluttet en saadan Accord med vor Regjering, at der baade skulde være Fred og Vennskab imellem dem, og om hvilke vi dog veed, at der kan falde Ord herinde, som jo ikke ere just saa meget ærbødige, og uden at der er anført nogen videre Hjemmel for samme. Nu er det første Spørgsmaal jo, om de kunne staae upaatalte i Rigsdagstidenden eller ikke. Det næste Spørgsmaal er, kan man saa astrykke dem enten i „Danstieren“ eller i Berlingske-Bladet af Rigsdagstidenden, uden at det kan paatales, og kan det være Hjemmel nok, at de have staaet i Rigsdagstidenden?

Danfær: Den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, troede ikke, at der var tilstrækkelig Grund til de Paragrapher, som nu ere under Forhandling. Jeg troer, at de, som kjende Loven og de bestaaende Straffe for deslige Forbrydelser, ville erkjende, at der er mere end tilstrækkelig Grund til at optage Straffebestemmelser, som de her foreslaaede. Naar den ærede Taler har fundet det urigtigt, at Fornærmelser imod Dronninger og Enkedronninger skulde straffes paa samme Maade, som de, der begaaes imod Kongen, da troer jeg, at vi gjerne kunne lade det være et af Kongens Prærogativer, at han gjør den Dvindel, som han fæster sig til Brud, ligesaa utrænkkelig, som han selv er for os, og naar den ærede Taler meente, at Rigsforstanderen fik for Meget, dersom en Fornærmelse mod ham skulde straffes paa samme Maade, som mod Kongen, da skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at, fordi dette er Tilfældet, faaer Rigsforstanderen dog ikke alle Kongens Prærogativer, saa at Grundloven dog meget godt kan bestaae ved Siden af de Bestemmelser, som her ere foreslaaede. Jeg haaber, at den ærede Taler, som nu har talt saa Meget om den mislige Stilling, hvori Pressen igjennem Rigs-

dagstidenden kan komme, vil forene disse sine Tanker til et bestemt Forslag, som vi da kunne tage under Behandling næste Gang, Sagen vil komme for, og det skal være os hjært at modtage et saadant Forslag fra den ærede Taler. Naar en anden æret Taler har meent, at en fuldkommen Reciprocitet imellem Stater ogsaa skulde gjennemføres i denne Lov, da troer jeg ikke, at det er muligt i en saadan Detail at gjennemføre Reciprociteten, ligesaa lidet som jeg finder, at det i mindste Maade er nødvendigt. Vi ordne kun Forholdet af Hensyn til os selv, til vor egen Stat. Endelig skal jeg med Hensyn til de Ytringer, der ere faldne fra den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen) bemærke, at det naturligtvis er vor Mening, at det er Domstolene, som skulle skjønne, hvilken Strafegrad der skal vælges, hvorimod vi ingenlunde kunne gaae ind paa, at det skulde overlades den Tiltalte, frit at vælge, hvilken Straf han helst maatte ønske.

S. A. Hansen: Mit Spørgsmaal angik ikke Strafegraden, men Straffemaaden.

Danfær: Ja det mener jeg ogsaa.

Schærning: Ved disse 3 Paragrapher, som ere af temmelig eensartet Bestaafenhed, er der brugt forskjellige Udtryk som Udgangspunkt. I den første hedder det: „Den, som ved Tryk raader til“ o. s. v., i den anden hedder det: „Den, som i et trykt Skrift tillægger“ o. s. v., og i den tredje hedder det: „Udgives noget Skrift“ o. s. v. Jeg antager, at disse 3 forskjellige Udtryksmaader virkelig betyde Et og det Samme, nemlig: naar der ved Tryk offentliggjøres Skrifter. Den sidste Paragraph, § 7, slutter med at sige: „Tiltalte finder kun Sted, naar det af vedkommende Regjering forlanges.“ Den Tiltalte maa da vel være berettiget til at see det Document, hvori noget Saadant er forlangt, thi at det kan være hvidsket en eller anden Minister i Drene, kan dog vistnok ikke være nok til at det kan fremtræde som et Forlangende. Jeg haaber, at der ved den endelige Redaction vil blive taget Hensyn hertil. Man har ofte hørt — jeg vil troe, at det aldrig har været saa — at forskjellige Trykkesfrihedsfager vare anordnede efter fremmede Magters Ønsker; disse Ønsker kunne